

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת אֱמֹר

תּוֹכֵן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וְשִׁמְרֵת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בִּישְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מְאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשֵׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפֹרֵי הַזֹּהַר, סְפֹרִים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וּפְּנֵי יְרוּיָחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מְזֻכָּה רַבִּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ח. אֲגֵרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וַיִּרְאֵת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מְקַדְּשֵׁת וְצִדְקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָּה, וְלִהְיֶתקֶשֶׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

וַיֵּצֵא לָאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"
בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב"א
הַתְּשָׁרֵי תִשְׁעֵ"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מקראי אור

סדר ועמוד מקצועי
0527615936

תּוֹכַן הָעֲנִיּוּנִים

- ד זכּוּתָא דְּבַר יוֹחַאי
- ה אור הזֶהר המְחַלֵּק
- ז הַסְּפָמוֹת וּמְכַתְּבִים (הַמְּשֵׁה)
- ט שְׁלַחַן עֲרוּנָה הַלְכוֹת שְׁבֵת מְחַבֵּר וּרְמ"א
- יא שְׁבֵת בּוֹ תְּשׁוּב
- יט זֶהר עַל מַעֲלֵת וּשְׁמִירַת הַשְּׁבֵת וַיָּמִים טוֹבִים
- יז מְדוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?
- יט לְשׁוֹן הָרַע עַל הַצְּדִיקִים
- כא הַשְּׁבֵת בִּישְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ
- כג סְפוּרֵי הַזֶּהר
- כז בְּדַרְכֵי הַזֶּהר
- כז כְּבוֹד הַתְּפִלָּה - לְסַפֵּר תְּהִלּוֹת ה' וְנִפְלְאוֹתָיו
- כט מְזֻפָּה הַרְבִּים כְּהִלְכָתָהּ
- לא אֲגָרוֹת הַזֶּהר

זְכוּתֵא דְבַר יוֹחֵא

ומה גדלו דברי חז"ל שהמשתתף בסיום עולה לו כאילו למד כל הלימוד, כמו שבאר הגר"א בספרו "קול אליהו", דמילת סיום במלוי מלותיה נכתבת כך: סמ"ך יו"ד ו"ו מ"ם - וכל חלק הנכתב בנגלה. ושאינו נכתב, הנסתר, עולה אותו גימטריה, כלומר: ס"מ"ך - האות ס' הראשונה עולה ששים, והנסתר - מ"ך גם עולה ששים, וכן יו"ד - י' עולה עשר, ו-ו"ד גם עולה עשר וכן ו' - שש, והנסתר ו' - גם שש, מ' - ארבעים, ו-ם', גם ארבעים, לומר לך שהנגלה והנסתר שווים, כך הנגלה זה שלמד כל הלימוד, והנסתר זה שבא רק לסיום, עולה להם שלמדו כל הלימוד.

איתא בבאור הלכה (סימן תקנא) לגבי סעודת סיום ביום צום, שמתר לאכול, ולהשלים את הצום ביום אחר, לא רק ללומדים, אלא אף לאלו שמשתתפים בסעודת הסיום. וז"ל: וסיום מסכת - עיין מה שכתוב במשנה ברורה, דמותרין לאכול אף אותן שלא למדו עמהן, והוא ממגן אברהם ואלהיו רבה. ועיין בסדור של ר"י עמדין, שדעתו דהיינו המחזיקין בידי הלומדים בממונם", ע"כ.

ואם כך בסיום - הלומדים בחבורה, כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, על אחת כמה וכמה שעולה להם כולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב): "הקטן יהיה לאלה", שאפילו בדרגנו הנמוך יוכל להחשב לשר האלה, ששים כל הזוה"ק. ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים, וכל מצוה הנעשית

א. ובספר בינה לעתים (חלק ב - דרוש א לשבת ר"ח אלול), וז"ל: וזאת היתה לי אחת מפגנות החכם ע"ה באמרו ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו (משלי טו ז). ופשוטו מבואר, כי כאשר השי"ת רוצה וחספ בדרכי האדם שדעתו נוחה מהם, אז הוא ית' עושה שגם אויביו של האדם יהיו בשלום עמו ולא יזיקוהו. ולפי דרכנו נאמר, כשדרכי האיש הם מדרכים ורוצים את ה', דהיינו שהם מישרים אל אהבתו ויראתו ית', הנה לא יספיק בהיותו הוא בעצמו שלם בדרכיו ובמעשיו, אבל צריך שאיש זה גם אויביו של ה', הם הרשעים משנאיו ית', ישים כל השתדלותו להשלימם עמו, שיהיו שלמים כמוהו, וישתתפו הוא והם להיות יחד זה עם זה בענין השגת השלמות, וזה הוא התכלית האמיתית לביאת האדם לזה העולם. על כן אמר כל המצוה אשר באמת אני מצוה לך בפרטות לכל אחד ואחד שיעשה אותם, כי כל אחד מצוה לעצמו, תשתדל שלא תהיה אמה לבדך העושה אותה, אבל שישתתפו עמך אחרים וכלכם תשמרוה לעשות, למען תחיו ורבייתם, למען יהיו לכם חיים באמת, דבלאו הכי למה לכם חיים, ע"ד (אבות א יד) וכשנאני לעצמי מה אני. ונכלל בזה מה שלמדונו ז"ל: אינו דומה רבים העושים המצוה למועטים העושים אותה.

ובספר ראשית חכמה (שער התשובה - פרק שביעי), וז"ל: וכן קדשה ברבים שהיא מצוה, כדכתיב ונקדשתי בתוך בני ישראל, כדפירשו בזהר פרשת אמור. וכן נכשל שחבריו נמנים לדבר מצוה מתפללים בבית הכנסת בעשרה והוא אינו נמנה עמיהם. והרגיל לבוא לבית הכנסת ויום אחד לא בא, הקדוש ברוך הוא המשר בעמוד ו

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

ההצלחה והאשר האמתיים אשר הם פרי כל הבריאה וכל חפץ וכל ישע הם ידיעת היחוד

ההצלחה והאשר האמתיים אשר הם פרי כל הבריאה וכל חפץ וכל ישע הם ידיעת היחוד שפתבנו כי הוא הדעת את השם וכל מה שיוסף המיוחד ידיעה והשגה ביחוד הנה הוא מוסיף דעת, והתורה ומצוותיה סוכבות על זה והם הדרך לידיעה זו שהוא היחוד, וזולתם אין שם יחוד ולא דעת השם, ואי אפשר להשיג זה הדעת כי אם בעסק התורה ומצוותיה, ומהם נשכיל אפן העשייה שהוא תקון הכבוד והוא היחוד כמו שפתבנו, וזה רמזו אדון הנביאים עליו השלום באמרו ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשון, והפונה כי השמירה שהוא העסק בפרוש התורה שהוא תורה שבעל פה וכאמרם זכרונם לברכה ושמרתם זו משנה ועשיתם שהוא קיום המצוות בפעל הראוי מתוך שניהם נשכיל את אשר נעשה שהוא הפרי היוצא משניהם אלה וזאת העשייה לשון תקון הוא והוא תקון הכבוד ואין תקונו כי אם היחוד ועל הדרך שהתבאר כבר.

כל מי שפתח חכמת האמת סגור בפניו אי אפשר לדעת את השם הנכבד והנורא

ואי אפשר שיעלה ידיעת זה התקון ואפן עשיתו אם לא יהיה המתקן ממלא בנשמת התורה היא חכמת הקבלה העוסקת בהישרת הדעת את השם שהוא יחודו כידוע מענינה למתהלכים בה וממנה יודעים כי אפשר לראות אור היחוד שהוא הדעת האמתי כי אם באורה לפי שחכמת האמת אין עסקה כי אם להישיר אל זה השלמות ולזה היתה החכמה הזאת הפתח לדעת את השם הנכבד והנורא וכל מי שפתח זה סגור בפניו אי אפשר לדעת אותו ועליו נאמר גם בלא דעת נפש לא טוב והרי הרחוק מזה הדעת רחוק מן החיים האמתיים והנה כפי מה שתהיה הנפש נעדרת מן הדעת הנה בהיותה בגוף הנה היא סבת הרחק והעדר דעת עליון סוד הרוח מן הנפש סוד נפש דוד וזה סוד גם בלא דעת שהוא רוח חיים נפש לא טוב כי הנפש הזאת אין קיומה כי אם ברוח שהוא הדעת

זהר השבת

שָׁבוּ הַיְחִיד תְּלוּי כֵן הַנֶּפֶשׁ בְּהִיּוֹתָהּ בַּגּוּף אֵין קִיּוּמָהּ וּשְׁלֵמוֹתָהּ כִּי אִם בְּדַגְמָא זֶה וְהוּא שְׁתַּהֲיָה מְמַלָּא בְּדַעַת שְׁהוּא חֲכָמַת הָאָמֶת שְׁאֵין קִיּוּם וּשְׁלֵמוֹת אֶלָּא בְּה לְפִי שְׁהוּא הַפֶּתַח אֶל הַיְחִיד שְׁהוּא הַדַּעַת אֶת הַשֵּׁם וּבְזָה הוּא חֲלוּף מְדַרְגַּת הַשְּׁלָמִים וַיִּתְרוֹנֵם זֶה עַל זֶה לְפִי שְׁחֲכָמַת הָאָמֶת כּוֹלֶלֶת וְתוֹעֲלוֹתֶיהָ רַבִּים וַיִּקְרִים יְדוּעִים כִּי מְלַבֵּד הֵיּוֹת הָעוֹסֵק בְּהָ וּמְשִׁיגָהּ יוֹדֵעַ אֶת הַשֵּׁם וּמְשִׁיג סִתְרֵי הַתּוֹרָה וְטַעַמֵי הַמְצוּוֹת הַפְּתוּקִים מְדַבֵּשׁ וְנֹפֶת צוּפִים אֲשֶׁר מְצַדֵּם הִיא מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ וְזֶה כִּי הַנֶּפֶשׁ מִתְחַזְקֶת בְּהֶם וְנִדְבָקֶת עִם קוֹנָה עוֹד יִמְשֶׁךְ מִמֶּנָּה עֲשִׂית הַמְצוּוֹת כְּתִקְוֵנָם בְּאֵהָבָה רַבָּה כִּי הִיא הַמְּלַהֶבֶת אֶת לֵב יוֹדְעֶיהָ לַעֲשׂוֹתָם בְּשְׁלֵמוֹתָם כִּיְדוּעַ זֶה מַעֲנִינָה עוֹד יִמְשֶׁךְ מִמֶּנָּה תוֹעֲלַת נִמְרֹץ בְּעֵנִין הָעֲבוּדָה וְהַתְּפִלוֹת בְּקִשְׁר הַיְחִיד וְהָאֲמוּנָה.

(עבודת הקדש חלק התכלית פ'ק ע')

המשך 'זכותא דבר יוחאי' מעמוד ד ברבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (ק"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

שואל עליו. וגם אינו משלים רמ"ח תבות שבקריאת שמע, שהוא מענת שאיגו יכול לתקן. גם יתבטל מתלמוד תורה שהיא מצות עשה מן התורה, והפל מפני סכלותו, כאומר (משלי יט. א.) אגלת אדם תסלף דרכו וגו'. והחכם עיניו בראשו ויהיה גבור כובש את יצרו ולא ימשך אחר תאוותו, בפרט בראש חדש ובפורים, שהסעודה מדברי סופרים, יש ליזהר שלא ימלא בטנו שיחלה ויבא לידי בטול תורה ותפלה שהם מצות עשה מן התורה, שאין עשה מדברייהם דוחה עשה מן התורה.

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָ)

דניאל פריש

ב"ה, ב' מרחשוון תשל"ט.

שוכט"ס לכב' ידידינו הרה"ג זוכה ומזכה ורבים השיב מעוון ע"י חיבוריו הנחמדים והיקרים וכו' כש"ת מוה"ר ר' שלום יודא גראס שליט"א. אחדשה"ט היום קבלתי חבילת ספריו ופתחתיו והאירו לפני עיני שבעת ספרים קדושים שמלאים זיו וזוהר להאיר ע"פ תבל בכל ענינים הצריכים בדק, תיקון וזהירות. יעזור השי"ת שיתקדש ש"ש ע"י ויזכה עוד להוציא יקר מזולל להאיר עיני עוורים ולפקוח עיני הרוצים לידע ולהבין פרצות הדור. פתחתי ספרו הח' מנוחת שלום ח"ז ופתחתי בפתח השער וראיתי שבטעות העתיק בקטע הראשון מס"ח ת"ק - וצ"ל תק"ל, ושם בע"ב מביא בשם הזוה"ק באדרא שבזמן שביהמ"ק קיים וכו' ומסיים וכבר ומובא בשם הזוה"ק בס' ברית עולם וכו' וזה טעות כי בס' ברית עולם ס' תק"ל מביא מימרא זאת מהקדמת ס' החשוב לב אריה בשם רז"ל עיי"ש, ומצוה לתקן במהדורא הבאה, כרגע אין הזמן לעיין בכל הספרים היקרים, וכש"כ איני בר הכי להעיר עליהם. רק זאת אכתוב שהאירו הספרים ביתי ושמחתי עליהם מאד, והיה מן הראוי לשלם מחירו משלם, רק כפי שמכיר כב' אותנו קשה לשלוח מכאן...

הנה קבלתי ספריו: א) נפש ישעי', ב) מנחת יהודה, ג) מנחת שלום, ד) אפיית מצות השלם, ה) אכילת מצות בישראל, ו) זבחו וזבחי צדק, ז) אהלי ישראל - דבר משה. וכפי שראיתי בשער הספרים שחיבר עוד ס' חנוך ישראל סבא, ומדריך לצניעות, גדולי ישראל, מזוות שלום, קדושת בנות ישראל וכו', אשר כל אלה לא ראיתי עד הנה, והיה לי למשיב נפש לרוכשם ואם אפשר לשלחם, אשלח מספרי ימי בחרות וס' קדושה וצניעות שחיברנו בסד"ש.

כ"ד ידו דושה"ט באה"ר ובנפ"ח
דניאל פריש

שנת תש"ם

משה פיינשטיין

ר"מ תפארת ירושלים בנוא יארק

בע"ה

הנה ראיתי כמה מהספרים שנתחברו ע"י ידידי הרב הגאון מוהר"ר שלום יודא גראס שליט"א הרב דק"ק האלמין מברוקלין, ביניהם הספרים אכילת מצות בישראל ז' חלקים,

אפיית המצות השלם ג"ח, שו"ת זבחו זבחי צדק, אהלי ישראל, דבר משה, מזוזת שלום, מנחת יהודה, קדושת ישראל, נפש ישעי' ועוד, וכולם נכתבו באופן וצורה שראויה לבני תורה לעיין בהם, שהגאון המחבר שליט"א אסף וביאר בחריפות ובקיאות נפלאה, ההלכות והשקפות ששייכים לכמה ענינים שהעולם ר"ל, נכשלים בהם, ואף שלא שייך לי מחמת טרדת הזמן, אלא לעיין קצת בספרים, וממילא לא שייך לכתוב הסכמה לגבי החלטת הדינים, מ"מ כבר אתחזק גברא, שיש לסמוך על הגאון המחבר שליט"א, שחיבר ספריו לכבוד השם ותורתו, וממילא אני מקוה, שכל שומרי התורה יעזרו להגאון המחבר שליט"א, שבאמת מצוה גדולה לחזקו ולתומכו בכל האפשרות.

וע"ז באתי על החתום לכבוד התורה ולומדיה,

ביום י"ח לחודש סיון תש"מ

נאום משה פיינשטיין

שנת תשמ"א

אלעזר בהתש"א שליט"א מרגליות

בעזר ה' אוהב צדיקים, ה' אדר שני ה'תשמ"א לפ"ק

כבוד הרה"ג הצדיק וכו' ר' שלום יודא גראס שליט"א רב דק"ק מגן שאול ד"האלמין".

יברכך ה' מציון!

והאלקים אנה לידי דמטא לידי ספרו הבהיר עניית אמן כהלכתה המחזיר עטרת עניית איש"ר ליושנה ולמדתי בו בעיון רב ושפכה לידי כמים על חומר הדבר, ואשרי להמקימו כהלכתה ואשרי להרב המחבר שזכה וזיכה הרבים.

עלה ברעיוני לשאול אם מהני תנאי כמו שחידש הגה"ק מבוטשאטש זי"ע בספרו תהלה לדוד סימן כ"א דמהני תנאי בכונת השמות ע"ש ואשאל אם דמי כונת השמות לכונת איש"ר? כאן המקום לתת תודה רק על שהשתדל לעורר בני ישראל בדורנו השפל להחזרת העטרה.

ואסיים בברכת בכל מכל כל וכן יזכה להפיץ מעיינותיו חוצה כרצון ה' ויראיו.

מאת המצפה לישועת ה' במהרה

אלעזר בהתש"א שליט"א מרגליות

מפעיה"ק ירושלים תובב"א

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשַׁבַּת פְּרִשַׁת אִמֵּר

סימן שח - דברים המותרים והאסורים

לטלטל בשבת, ובו נ"ב סעיפים

א. כל הכלים נטלים בשבת חוץ ממוקצה מחמת חסרון כים כגון סכין של שחיטה או של מילה ואיזמל של ספרים וסכין של סופרים שמתקנים בהם הקולמוסים כיון שמקפידים שלא לעשות בהם תשמיש אחר אסור לטלטלו בשבת ואפילו לצורך מקומו או לצורך גופו. הגה: ואפילו תחובים בנדן עם שאר סכינים אסור לטלטלו (מהרי"ל). והוא הדין לקורנס של בשמים שמקפידים עליו שלא יתלכלך. הגה: והוא הדין כלים המיוחדים לסחורה ומקפיד עליהם (בית יוסף בשם מיימוני פרק ה' והמגיד פרק כ"ז):

ב. כל כלי אפילו הוא גדול וכבד הרבה לא נתבטל שם כלי ממנו לא מפני גדלו ולא מפני כבדו:

ג. כלי שמלאכתו לאיסור מותר לטלטלו (ואם נשתמש לאיסור בבין השמשות כגון נר שהודלק עיין לעיל סימן רע"ט) בין לצורך גופו כגון קורנס של זהבים או נפחים לפצוץ בו אגוזים קורדם לחתוך בו דבלה בין לצורך מקומו דהיינו שצריך להשתמש במקום שהכלי מונח שם ומותר לו ליטול משם ולהניחו באיזה מקום שירצה אבל מחמה לצל דהיינו שאינו צריך לטלטלו אלא מפני שירא שישבר או יגנב שם אסור. הגה: כל מוקצה אינו אסור אלא בטלטולו אבל בנגיעה בעלמא שאינו מנדנדו שרי ולכן מותר ליגע במנורה שבבית הכנסת שנרות דולקות עליו או בתנור שדולק בו אש וכן מותר ליקח דבר היתר המונח על דבר מוקצה (מרדכי פרק כל הכלים וריש ביצה ורבינו ירוחם חלק י"ג והמגיד פרק כ"ה ותרומת הדשן סימן ס"ז וכל בו סוף דיני שבת) וכן מותר לטלטל דבר מוקצה על ידי נפוח דלא הוא טלטול אלא כלאחר יד ולא מיקרי טלטול (תשובת מהרי"ו):

ד. כלי שמלאכתו להיתר מותר לטלטלו אפילו אינו אלא לצורך הכלי שמא ישבר או יגנב אבל שלא לצורך כלל אסור לטלטלה. כתבי הקודש

ואוכלין מותר לטלטלם אפילו שלא לצורך כלל. הגה: ותפלין אין לטלטלם כי אם לצורך (תרומת הדשן ועיין בבית יוסף). ושופר אסור לטלטלו כי אם לצורך גופו או מקומו (הגהות אשירי סוף פרק במה מדליקין):

ה. יש מתירים לטלטל כלי שמלאכתו לאיסור אפילו מחמה לצל על ידי ככר או תינוק:

ו. כל הכלים שנשברו אפילו בשבת מותר לטלטל שבריהם ובלבד שיהיו ראויים לשום מלאכה כגון שברי עריבה לכסות בה החבית ושברי זכוכית לכסות בה פי הפך אבל אם אינם ראויים לשום מלאכה לא.

הגה: ואם נשברו במקום שיכולים להזיק כגון זכוכית שנשברה על השלחן או במקום שהולכין מותר לטלטל השברים כדי לפנותן שלא יזקו בהם (כל בו והגהות מרדכי ובית יוסף בשם ארחות חיים):

ז. חתיכת חרס שנשברה בחול מכלי וראויה לכסות בה כלי מותר לטלטלה אפילו במקום שאין כלים מצויים שם לכסותם בה ואם זרקה לאשפה מבעוד יום אסור לטלטלה כיון שבטלה מהיות עוד כלי.

הגה: ואפילו חזי לעני הואיל והקצוהו הבעלים שלו אף על פי שהם עשירים דמוקצה לעשיר הוא מוקצה לעני כמו שיתבאר סוף הסימן (ר"ן פרק במה אשה). ודוקא חתיכת חרס משום דאתיא משברי כלי אבל דבר שאין בו שייכות כלי כגון צרורות או אבנים אף על פי שראויים לכסות בהם כלי אסור לטלטלם. הגה: וכל דבר שאינו כלי כלל אסור לטלטלו אפילו לצורך גופו כל שכן לצורך מקומו (מרדכי פרק קמא דיום טוב):

ח. כל הכלים הנטלים בשבת דלתותיהן שנתפרקו מהם נטלים בין נתפרקו בחול בין נתפרקו בשבת:

ט. דלת של שידה תיבה ומגדל יכולים ליטלה מהם ואסור להחזירה גזירה שמא יתקע ושל לול של תרנגולים אסור בין ליטול בין להחזיר דכיון דמחוכר לקרקע אית ביה בנין וסתירה:

י. כסוי בור ודות אין נטלים אלא אם כן יש להם בית אחיזה דאז מוכח שהוא כלי ושל כלים אפילו

הם מחוברים בטיט יכולים ליטלם אפילו אין להם בית אחיזה והוא שתקנם ועשה בהם מעשה והכינם לכך או שנשתמש בהם מבעוד יום וכסוי חביות הקבורות בקרקע לגמרי צריכות בית אחיזה: **יא.** מחט שלמה מותר לטלטלה ליטול בה את הקוץ ניטל חודה או חור שלה אסור וחדשה שלא ניקבה עדיין מותר: **יב.** שירי מחצלות מותר לטלטלם דחוי לכסות בהו טיגופא ואם זרקן לאשפה מבעוד יום אסור לטלטלם: **יג.** שירי מטלניות שבלו אם יש בהם ג' אצבעות על ג' אצבעות מותר לטלטלן ואם לאו אסור ויש מתירין אפילו אין להם ג' על ג' ובלבד שלא יהיו טליתות של מצוה: **יד.** מנעל חדש מותר לשמטו מעל הדפוס אף על פי שמלאכתו לאיסור כיון דשם כלי עליו מותר לטלטלו לצורך מקומו: **טו.** סנדל שנפסקה רצועה הפנימית עדיין תורת כלי

עליו ומותר לטלטלו נפסקה החיצונה בטל מתורת כלי ואסור לטלטלו ואם הוא בכרמלית מותר לכורך עליו גמי לח שהוא מאכל בהמה לתקנו שלא יפול מרגלו ובחצר שהוא נשמר שם אסור: **טז.** חלוק שכבסו אותו ותחבו בו קנה ליבשו יכול לשמטו מעל הקנה אבל ליקח הקנה מתוכו אסור לפי שאינו כלי ואם תחבו בו כלי מותר ליטלו מתוכו אפילו הוא מלאכתו לאיסור כירה שנשמטה אפילו אחת מירכותיה אסור לטלטלה. הגה: וכן ספסל ארוך שנשמט אחד מרגליה כל שכן שתים דאסור לטלטלה ולהניחה על ספסל אחרת ולישב עליה אפילו שנברה מבעוד יום (תרומות הדשן סימן ע"א) אלא אם כן ישב עליה כך פעם אחת קודם השבת (בית יוסף סוף סימן ש"ג) גם אסור להכניס הרגל לשם משום בנין (בית יוסף שם): **יז.** לבנים שנשארו מהבנין מותר לטלטלם דמעתה לא קיימי לבנין אלא למזגא (פירוש לסמוך ולשבת עליהן) עלייהו ואם סידרן זה על זה גלי אדעתיה שהקצן לבנין ואסור לטלטלם:

ממשפולינים מזהיריך מזהיריך הרקיע

**ספר
אור
הזוהר
החדש**

בו יבואר גודל החיוב ללמוד וללמד
הזוהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת שחיבר
התנא האילוני רבי שמעון בר יוחאי זיע"א
שבו נילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו הקדושים בהם השלים קים
ועל ידי זה התמלא הארץ דעה את השם באמונה

◆ בוהר דא יפקון מן גלותא ברהמי ◆

עיר הקדוש מן שימא נחית - כי לא תש-בה מפי ידעו

◆◆◆

שנת רבי"ט שמעון" ב"ן יוחאי" (גם ה"ר תיבות) תשס"ט
הוצא חמישית עם חספסת ותיקונים
חדש מנחם אב תשס"ט לפ"ק - עיר"ק בית שמש תובב"א

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שִׁכְרָ וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְלָה ש"ס
וּמְדַרְשֵׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

תּוֹכַן הָעֲנִינִים

- א. מי שעובר על מצות התורה, היראה הרעה מכה אותו.
- ב. מי שאינו עוסק בעשיית הטוב הפר יראת שמים והוא מן הרשעים.
- ג. הנושא תפלין ואינו הגון, לא ינקה, בגימטריא זה הוא דין גיהנם.
- ד. מי שאינו עוסק ביראה נענש חס ושלום.
- ה. כיון שאינו דבוק ביראת ה' נדבק ברעה.
- ו. רשע לא יאריך ימים כצל אשר איננו ירא מלפני האלקים.
- ז. כגמול ידיו יעשה לו בעונשים רעים ומרים.
- ח. כשהקדוש ברוך הוא רוצה להודיע לאדם שאין לו עדיין יראה מפניו, מגרה בו שר או מושל להפחידו בסכנת נפשות או להזיק ממנו.

פֶּרֶק ו'

בפרק הזה נבאר בעזרת ה' משפטי הרשעים ועוברי רצונו יתברך חס ושלום, בהיות שהלק גדול מהמזון עם המה רודפי ההבל, וא"ל אשר אין שום עבירה חוצץ בפניהם, לאחר שכבר פסקו תאותן מלמלאות רצון יצרם, ופסקו רבוי העסקים והרוחים, סוברים וחושבים בפתאות דעתם, מסכימים ואומרים כבר הוא הזמן שיגיע ביאת המשיח, בסברם שילכו לקראתו בתופים ובמחולות בעת התגלות מלכנו משיחנו, ושרים ומזמרים בשמחה "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו" וחושבים כי בזה יזכו לביאת המשיח ולבנין בית המקדש ויזכו להנות מזיו השכינה, ולא ידעו, כי מי שלא טרח בערב שבת מה יאכל בשבת, לכן

הערות

עו. ובספר אור ישראל להרב המגיד הקדוש מוהר"ר ישראל מקאזניץ זצוק"ל כתב על מה שכתוב בתיקונים דף ל"ה ע"א, ואית לון קטטה באינון מארי דגיהנם דנגונין ב'. שיש בני אדם שבחיהן יורדת הנשמה לגיהנם ונידון ואז בוערת האש בקרבו ומתקוטט עם כולם, ויש שהם בשלוח בחיהם, ולאחר מיתה נידונים שם.

המשך בעמוד יד

ספר הזוהר הקדוש

מנקד עם לשון הקודש

ובן: ספר הזוהר זוהר חדש תקוני הזוהר

המחלק ל-960 קונטרסים (ב-32 קרכים)

כרך א' חוברות 1-30

מון: הקדמת הזוהר (ח"א דף א.)
עד: פרשת בראשית (ח"א דף ל"א):

לימוד לשנה אחת:
א' תשרי-י"ב תשרי
לימוד לג' שנים:
שנה א': א' תשרי-ו' חשוון

1

בשורה משמחת ביותר
לעם ישראל

ערוץ הזוהר העולמי

לראשונה בהסטוריה היהודית!

יאכטה בלב ים

המשדרת ערוץ חדש "קול הרשב"י ו-"קול הזוהר"
24 שעות ביממה לכל העולם כולו!

עם ישראל מודה לתורם האוניה
ויזכה להצלחה מרובה ולכיטול גדירות רעות מעם ישראל,
ולביאת המשיח בחדס וברחמים.

את קול הזוהר תלמדו, ואת שופרו של משיח תשמעו.

להפעלת הערוץ דרוש לנו משדר רב עוצמה
שעלותו כ-150,000 ₪!

זכה גם אתה להיות שותף בזכות העצומה

חייב עכשיו ותזכה לעולם הבא: 054-4577956 / 054-436784-0548
ניתן להקדיש ליעולי נשמת, לזיווג הגון, לרפ"ש, לאריכות ימים,
לפרנסה טובה, נוחת מהילדים, ולכל הישועות.
אפשרות לפרנסה תשלמים.

מפעל הזוהר העולמי

שע"י עמותת "גן עדן תחתון"
רחוב נחל לניש 24/8 רמת בית שמש
טלפון 054-8436784
פקס: 02-995-1300

סט הזוהר הקדוש-המחולק-לכל ימי השנה

סיום הזוהר בכמה דקות בבית הכנסת/ המדרש- בשבת, ובכל זמן.

כל כרך מתחלק ל-30 איש, וכך יוכלו לסיים כל הזוהר"ק יחדיו כאיש אחד.

"מארו זה הוא מארו אחד מתוך 32 מארזים הכוללים את כל הזוהר הקדוש".

"הרצים יצאו דחופים"

כל הפועלים ומפעילים למען קירוב הגאולה יזכו שמשיח יראה באצבעו לכיוונם
ויאמר:

☞ "בזכותכם היגעתיו" ☞

שליחי מצוה הרוצים לקנות את הסט ולדאוג לחלקו באופן מסודר ב-32 כרכים
לבתי כנסת/ מדרש בערים, בשכונות, במושבים, בישובים, בבסיסי צה"ל
ובקהילות היהודיות בחו"ל, מוזמנים להתקשר: 0548-436784

לא תשכח מפי זרעו

ספ הזוהר המחולק

באו וטלו חלק בזכות המיוחדת של
"סיום הזוהר"

ע"י לימוד 6 עמודים בלבד!
תוך מספר דקות (כ-7 דקות) הנך מסיים את הזוהר.

ותשאל כיצד?
התכנית ערוכה באופן של חלוקת הזוהר השלם,
הכולל 5760 עמודים ל- 960 חוברות ("תתק"ס")
דהיינו 32 אריות כשבכל אריה יש 30 חוברות
ובכל חוברת 6 עמודים של דפים זוהר הקדוש (עם לשון הקודש).

וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו.
ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוהר"ק.

נביא בקצור מקצת ממה שמבואר בספרי קודש, ש"ס בבלי וירושלמי זוהר הקדוש, והמקובלים ראשונים ואחרונים, ומשאר ספרי מוסר, המבוארים משפטי עונשי עבירות ועונות ופשעים חס ושלום, ובפרט מספר הקדוש שבט מוסר ומספר הקדוש קב הישר ועוד, שמביאים מרבינו האר"י, ותורת משה הרמ"ק ז"ל, אשר העיד עליו רבינו האר"י ז"ל ע"ה משה אמת ותורתו אמת.

הערות

ע"ה. עיין עבודה זרה דף ג' עמוד א'. ועיין בספר אהבת ה' על הפסוק (ועיין עוד בחובת הלבבות שער אהבת ה' מה שכתוב בזה) "בצאת ישראל ממצרים בית יעקב מעם לוועז, היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו" (קיד, א-ג), צ"ב הקשר עם המזמור שלפניו שאומר בו "מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון". וג"כ הקשר עם הפסוק שלאחריו "היתה יהודה לקדשו".

ואפ"ל בהקדם פירוש האלשיך הק' בספרו רוממות א-ל, וז"ל: "הנה שלומי אמוני ישראל אשר היו במצרים כשבט לוי ודומיהם אשר לא למדו ממעשיהם ולא נטמעו בהם הלא הם יקראו בשם ישראל, אך אשר נטמעו ויתערבו בהם ועשו כמעשיהם יקראו בית יעקב וכו'".

אחד בעיר יכול לזכות את כל העיר: "כי אנכי בעלתי בכם ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה" (ירמ' ג, יד), אמר ריש לקיש דברים ככתבם וכו' (ועי' רש"י בד"ה דברים ככתבם - שלא ימלטו אלא אחד מעיר ושנים ממשפחה [שרק בודדים יגאלו, והשאר יאבדו]). אמר ליה רבי יוחנן: לא ניחא לי' למרייהו דאמרת להו הכי, אלא, אחד מעיר מזכה כל העיר כולה, ושנים ממשפחה מזכין כל המשפחה כולה וכו'. ועיין מהרש"א בח"א סנהדרין (ק"א ע"א) שר"י לשיטתו שלא יתמעטו אבל אחד מעיר מזכה כל העיר כו' כמ"ש באברהם שבזכותו ניצלת עיר צוער ושנים מזכים וכו' כמ"ש במשה ואהרן שבזכותם נבחרו כל שבט לוי לעם קדוש, עיי"ש. ועי' מהרש"א בח"א יומא (פ"ו ע"א) על הפסוק כי אנכי בעלתי וגו', שכולם יחזרו בתשובה ע"י שיעמיד הקב"ה מלך כהמן ומחזירן למוטב, עיי"ש.

ונקדים עוד מאמרם ז"ל סנהדרין (ק"א ע"א): "תניא רבי סימאי אומר: נאמר "ולקחתי אתכם לי לעם" ונאמר "והבאתי אתכם" מקיש יציאתן ממצרים לביאתן לארץ, מה ביאתן לארץ - שנים מששים ריבוא אף יציאתן ממצרים - שנים מששים ריבוא. אמר רבא וכן לימות המשיח, שנאמר (הושע ב, יז) "וענתה שמה כימי נעורי' וכיום עלותה מארץ מצרים", וכן מובא בספורנו עה"פ (דברים לב, כו) אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם, וז"ל: אשאר איזה פאה מהם, והמותר אכלה, כמו שאעשה באחרית הימים, אחרי שלא השגתי שלימותם לא במתן תורה, ולא בארץ ישראל, ולא בגלות, כאומרו (יואל ג, ה) כי בהר ציון ובירושלים תהי' פליטה כאשר אמר ה' "ובשרידים אשר ה' קורא" עכ"ל.

על ידי בעלי מסירת נפש כשבט לוי, וכנחשון בן עמינדב, וכפנחס, נזכה המשך בעמוד כ

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

התפשטות השכינה

זָכוּ זָכוּ זָכוּ, השכינה נקראת ארץ של הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (ישעיה 10) והארץ הדם רגלי. מצד החסד נקראת מים, ומצד הגבורה נקראת אש, ומצד העמוד האמצעי - אור. והיא ארץ, קרקע לכלם.

ומשום שנשמה יתרה מתפשטת בשכינה, שהיא שבת המלכה, שנאמר בה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה - משם היא נעשית מלכות, ששליטתה על הארץ ועל אילנות וזרעים (וקרים ואבנים). ומשום שאילן החיים, שהיא נשמה יתרה בשבת, בה תולדות שלה - יש בה מנוחה לארץ, שהיא השכינה.

ומשום שהשכינה העליונה התפשטה בארץ, שנאמר עליה (במדבר יט) פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על, לכן אסור לחרש בשבת. וחרושה בשור, שנאמר (תהלים קכט) על גבי

התפשטות השכינה

(ח"ג רמ"ג, ב ר"מ) סבא סבא, שכינתא אתקרי ארץ דקודשא בריך הוא. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה 10) והארץ הדם רגלי. מסטרא דחסד אתקריאת מים. ומסטרא דגבורה אתקריאת אש. ומסטרא דעמודא דאמצעיתא אור. ואיהי ארץ, קרקע לבלהו.

ובגין דנשמתא יתירה אתפשטא בשכינתא, דאיהי שבת מלכתא, דאתמר בה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה, משם איהי מלכות, דשליטנותהא על ארעא, ועל אילנין וזרעין. (וטורין ואבנין) ובגין דאילנא דחיי, דהיא נשמתא יתירה דבשבת, בה תולדין דילה, אית גייחא לארעא, דאיהי שכינתא.

ובגין דשכינתא עלאה אתפשטת בארעא, דאתמר בה (במדבר יט) פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על, אסור לחרוש בשבת חרושה בשור. דאתמר (תהלים קכט) על גבי חרשו חרשים.

וּשְׂכִינְתָּא תַתָּאָה אֵיהִי פָּרָה אַדְמָה
 מִסְטָרָא דְגְבוּרָה. תְּמִימָה, מִסְטָרָא
 דְחֶסֶד, דְּאֵיהוּ דְרַגְא דְאַבְרָהָם,
 דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (בראשית יז) הַתְּהִלָּךְ לְפָנֵי
 וְהִיא תְּמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם,
 מִסְטָרָא דְעֻמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. אֲשֶׁר
 לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, מִסְטָרָא
 דְשְׂכִינְתָּא עֲלָאָה דְאֵיהִי חִירוֹ דְכַלְא,
 בְּאַתְרֵי דְאֵיהִי שְׁלֵטָא (במדבר א) וְהִזְרֵ
 הַקָּרֵב יוֹמָת, לִית רְשׁוֹ לְסְטָרָא אַחְרָא
 לְשְׁלֵטָאָה, לֹא שְׁטָן, וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא
 מְלֹאָךְ הַמְּוֹת, דְּאֵינּוּן מִסְטָרָא דְגִיְהִנָּם.
 וּבְגִין דָּא, בְּיוֹמֵי דְחוֹל, אֲמַרִין
 יִשְׂרָאֵל, (תהלים עח) וְהוּא
 רְחוּם יִכְפֹּר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה
 לְהַשִּׁיב אָפּוֹ וְגו'. בְּגִין דְּבִיּוֹמֵי דְחוֹל,
 שְׂכִינְתָּא תַתָּאָה אֶתְלַבֶּשֶׁת בְּאַלִּין
 קְלִיפִין דְּמִיתָה דְדִינָא. וּבִשְׁבַת
 אֶתְפַּשְׁטַת מְנִיחָהּ, בְּגִין דְּאֵילְנָא דְחַיִּי
 דְּאֵיהִוּ בֶן י"ה, י"ה, וְהוּא אֶתְחַבֵּר בְּה"א.
 בְּהוּא זְמַנָּא גְּיִיחָא אֶשְׁתַּבַּחַת לְה"א,
 וְכָל מַה דְּאֵיהִוּ תַּחְתָּיהּ, וְלֹא צְרִיךְ
 לְמִימַר בֵּיהּ וְהוּא רְחוּם. וּמֵאן אֵינּוּן
 (ס"א תַּחְתָּהּ). תַּחְתּוֹת י' יִשְׂרָאֵל. וְכָל אַתְרֵי
 דְיִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּבְּחִין, גְּטִירוֹ אֶשְׁתַּבַּח
 וּנְיִיחָא.

חֲרָשׁוּ חֲרָשִׁים. וְהַשְׂכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה
 הִיא פָּרָה אַדְמָה מְצַד הַגְּבוּרָה.
 תְּמִימָה - מְצַד הַחֶסֶד, שֶׁהִיא מְדֻרְגָה
 שֶׁל אַבְרָהָם, שְׁנֹאמַר בּוֹ (בראשית יז)
 הַתְּהִלָּךְ לְפָנֵי וְהִיא תְּמִים. אֲשֶׁר אֵין
 בָּהּ מוּם - מְצַד הָעֻמּוּד הָאֲמְצְעִי.
 אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל - מְצַד
 הַשְׂכִּינָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהִיא חֲרוֹת הַכָּל,
 בְּמִקּוֹם שֶׁהִיא שׁוֹלֶטֶת, (במדבר א) וְהִזְרֵ
 הַקָּרֵב יוֹמָת, אֵין רְשׁוֹת לְצַד הָאַחֵר
 לְשֵׁלֶט, לֹא שְׁטָן, וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא
 מְלֹאָךְ הַמְּוֹת, שֶׁהֵם מְצַד הַגִּיְהִנָּם.
 וּמִשׁוּם זֶה בִּימֵי הַחֹל אֲוִמְרִים
 יִשְׂרָאֵל, (תהלים עח) וְהוּא רְחוּם יִכְפֹּר
 עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אָפּוֹ
 וְגו'. מִשׁוּם שְׂבִימֵי הַחֹל הַשְׂכִּינָה
 הַתַּחְתּוֹנָה מֵתְלַבֶּשֶׁת בְּאַלּוֹ הַקְּלִפּוֹת
 שֶׁל מִיתָה וְדִין. וּבִשְׁבַת מֵתְפַשְׁטַת
 מִהֶם, בְּגִלְל שְׁעָץ הַחַיִּים שֶׁהוּא בֶן
 י"ה, י"ה, מֵתַחְבֵּר בְּאוֹת ה"א. בְּזִמְנָא
 הַהוּא מְנִוּחָה נְמַצְאָת לְאוֹת ה"א,
 וְכָל מַה שֶׁהוּא מֵתַחְתָּיהּ, וְלֹא צְרִיךְ
 לומר בָּהּ וְהוּא רְחוּם. וּמִי אֵלוֹ
 (שְׂמַחְתָּיָהּ)? תַּחַת י' יִשְׂרָאֵל. וְכָל מִקּוֹם
 שֶׁיִּשְׂרָאֵל נְמַצְאִים, שְׁמִירָה נְמַצְאָת
 וּמְנוּחָה.

מדוע משיח לא בא?

הבקשה של עטל הגבאית

בין האנשים הרבים שהגיעו לאותו בית קטן הגיעה גם הגבאית עטל, לאחר שעות ארוכות שהמתנה בתור, היא נכנסה לגאון ופרצה בבכי, עטל הגבאית שתמיד מלאה חיים ושמחה ושככל נשמתה היא רודפת אחר כל מצוה המזדמנת לה - מה קרה לה? תשעה בנים יש לעטל הלומדים בישיבות, כלם ידועים כעלויים בעלי ראשים חריפים, חוץ מאחד בשם משה נח, - שלדאבון הוריו - יש לו ראש סתום ואינו יכול להבין אפילו שורה אחת מהגמרא. בגלל ענין זה כבר היתה עטל אצל הרבה גדולים וצדיקים, היא נסתה הרבה סוגי סגולות אך שום דבר לא עזר, בזמן שר' עקיבא איגער הגיע לעיר היתה כבר משה נח בן חמש עשרה, אך בלהבין חתיכת גמרא הוא היה כמו ילד בן שלש. הדבר היה מאד תמוה, מאחר ובעניני העולם, ובמיוחד בכל הקשור לחשבונות ולמודים אחרים הוא היה טוב בהרבה מאחיו, הוא תפס במהירות וללא כל מאמץ, אך כשהגיעו הדברים לגמרא הכל היה אצלו הפוך.

הגאון רבי עקיבא איגער הבין ללבה של האמא השבורה שמאד חשוב לה ענין למוד התורה של בנה, ואמר לה: "גדולי הפוסקים כותבים (ש"ך יו"ד) שחייבים להיות זהירים שאפילו ילד לא יטעם ממאכלות אסורות, כי זה נוגע לנשמה, וכשהוא גדל הוא מקבל על ידי כך טבעים לא טובים בראשו, וראשו סתום בכל הקשור לתורה..."

מה, מה? - שאלה עטל בהיסטריה - האם בני כשהיה ילד אכל מאכל אסור! חס ושלום, רבי דבר כזה לא קרה מעולם, וזה לא יתכן!"

"מהספור שלך - השיב הגאון ברגיעה - נראה לי שבעת שהיה ילד הוא אכל מאכל אסור, ורק זו יכולה להיות הסבה מדוע אינו מבין גמרא..."

עטל שהיה חדור בה אמונת חכמים נרגעה ושאלה:

אם כן מהי העצה לך רבי?

"להתייגע בלמוד התורה בדחקות, ולעמל הרבה" - הגאון חזר על כך כמה פעמים ובכך הסתיימה השיחה. ומיד נכנס אחריה הבא בתור.

עטל הגיעה לבייתה וספרה לבעלה ר' הירש לייב מה שאמר לה רבי עקיבא איגער בענין משה נח'ן.

”איך זה מתאים לך אשה צדקנית - שואל ר' הירש לייב כשפלו עוקץ ומרירות - שלא להיות זהירה בדבר כזה ובגנו לאכל ויכניס לפה אכל אסור?!”

”האם כך אני נראית בעיניך? שאני כל כך מושחתת? - מתרעמת עטל בטון גבוה - מי עוד יודע כמוך כמה מסירות נפש יש לי בענינים אלה? עוד אף פעם לא נכנס לביתנו חלב שאני בעצמי לא עמדתי בעת החליבה; הילדים עוד אף פעם לא טעמו לחם מן הרחוב רק מה שאני בעצמי אפיתי, פרות או ירקות שיש עליהם תולעים עוד אף פעם לא נכנסו לפה, ובשר הלא אמה בעצמך יודע שאמה כמוה הוראה אף פעם לא הכנסת הביתה רק ממה שאמה עצמך היית בעת השחיטה ובעת הבדיקה, אם כן איך אמה יכול לזרק עלי אשמה כזו כאלו לא הייתי זהירה כשאמה בעצמך יכול להעיד על כך את ההפך?!

לאחר כמה דקות של רגיעה נרגעה עטל ולאחר הרהור נוסף בדבריו של הגאון היא אמרה לבעלה: ”אולי הבן שלנו משה נח אכל בעת היותו ילד איזה מאכל אסור אצל שכן או חבר או באיזו שמחה?”

”זה נשמע לכאורה - משיב ר' הירש לייב - צריכים פשוט מאד לחקור”. ושניהם החליטו לחקור היטב את משה נח היכן הוא אכל מבלי שהם ראו וידעו על כך.

כשמשה נח חזר בערב לביתו מהישיבה חיכו אליו ההורים ללא סבלנות. ר' הירש לייב קרא לו וקרבו והחל להתענין בלמונדי ביישיבה, מה הוא למד ותוך כדי דבור הוא שאל אותו האם הוא אכל אי פעם אצל אנשים מחוץ לבית, אבל משה נח טוען כי הוא תמיד נשמע לצווי האם ולא אכל משום אוכל ללא רשות אמו וכפי שזוכר מעולם לא אכל אצל זרים חוץ ממה שהאמא בעצמה הכינה לו.

אבל ר' הירש לייב אינו מרפה, הוא בטוח בדבריו של רבי עקיבא איגער, ולוחץ על משה נח שיפעיל את הזכרון שלו ויזכר אולי בכל זאת הכניס לפיו אכל מחוץ לבית, אפילו אם זה קרא לפני הרבה שנים.

”אבא נזכרתי במשהו - אומר משה נח לאחר שעשה מאמץ בזכרונו - היה זה בעת שהייתי בן חמש באחד מימי החנכה כשחזרתי ביחד עם חבר מהחדר, עברנו ליד בית המלון של העיר שם נערכה חתונה, יצא אלינו אחד מהמחננים והכניס אותנו פנימה וכבד אותנו בצלחת מרק וחתוכת עוף הייתי אז כל כך רעב ששכחתי כלל מצווי האם...”

המשך יבא

לְשׁוֹן הָרַע עַל הַצְדִּיקִים

מספר "דברי תורה" על התורה חלק ה'
מכתב מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

טו. ואפשר להוסיף דזהו מה שהביא הילקוט בפרשת אמור הנ"ל שדבר זה (המוזכר בירושלמי) אירע בערב יום הכיפורים, וטעמא מיבעיא מדוע דוקא בערב יום הכיפורים, הלא הכל בידי שמים. אך כיון דזה יכול לבוא על ידי שישמע לשון הרע מפי אחרים, או שיספר לשון הרע על אחרים, והרי אמרו חז"ל דעבירות שבין אדם למקום יום הכיפורים מכפר, אבל עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכיפורים מכפר עד שיפייסו ויתרצה לו, אם כן אף אם יתכפר לו עון שבינו לשמים, אבל מה שדיבר או שמע לשון הרע על חבירו לא נתכפר לו כיון שלא פייסו, על כן אירע דבר זה בערב יום הכיפורים דייקא, דכיון דהאכיל את ישראל נבילות וטרופות רח"ל, אם כן החטיא את הרבים בזה והוי חטא בין אדם לחבירו גם כן.

וגודל העונש של השומע ולזול תלמיד חכם אפילו רק פעם אחת, רואים אנו במסכת בבא מציעא (דף פ"ד) וז"ל: רבי אלעזר (ברשב"י) בתר דנח נפשיה אוגניתיה דביתהו בעליתה (השכיבה אשתו את גופתו בעליה), יומא חד חזת תולעת דקא נפק מאודניה (יוצאת תולעת מאזנו) חלש דעתה, איתחזי לה בחלמא, אמר לה לא מידי הוא – יומא חד שמעי בזילותא דצורבא מרבנן ולא מחאי כדאיבעי ליה, עיין שם.

ואם כן אם בארזים נפלה שלהבת מה יענו איזובי קיר, דאם רבי אלעזר ברשב"י ששמע רק פעם אחת ועם כל עוצם גדולתו לא ויתרו לו, אם כן אנו מה נאמר שלא נכווה בגחלת החכמים, והרבה פעמים שומעים בני אדם שאומרים "מה הועילו החכמים שיושבים ולומדים" ("קוועטשט א באנק"), או שאומרים "מדוע הרב מתערב בענינים שאין שכלו משיג, גם לנו יש רבנים היודעים ללמוד", אבל האמת הוא שאין מבינים החילוק בין לומדים תורה לשמה ללומדים תורה שלא לשמה רק לשם גאות ופניות, שתורה לשמה יש רק אצל יחידי סגולה שבדור.

טז. ועל פי הגמרא פסחים הנ"ל דהמספר והמקבל לשון הרע ראוי להשליכו לכלבים, ויליף לה מסמיכות המקראות לכלב תשליכון אותו וסמוך ליה לא תשא שמע שוא, אפשר לבאר על פי זה גם תחילת הפסוק שם (שמות כ"ב ל') ואנשי קודש תהיון לי וגו' לא תשא שמע שוא, פירוש על פי דברי החובת הלבבות הנ"ל שהמספר לשון הרע על חבירו, מקבל חבירו מעשים הטובים

שעשה הוא. ולזה אמר הכתוב ואנשי קודש תהיון לי, שתהיו קודש לה' ולא תאבדו את המצוות שקיימתם, ואם תשאל איך תזכו לזה, על זה אמר העצה בפסוק שלאחריו לא תשא שמע שוא, שלא תדבר לשון הרע על חבירך, וממילא לא ילכו המצוות שעשית לחשבוננו של חבירך הצדיק.

יז. וזהו הענין של אחד בעיר ושנים במשפחה, פירוש דהמצוות ומעשים טובים שעשו אותן שדיברו עליהם לשון הרע, ילך להצדיקים שכל שיחתם הכשרה היתה רק בתורה ויראת שמים.

יח. והנה ידוע דיש ד' מדריגות בתואר האדם, (א) אדם, (ב) איש, (ג) גבר, (ד) אנוש, ואנוש הוא הפחות שבכולם. וזהו כוונת הקרא, אמרתי אפאיהם, שקודם ביאת המשיח ישאר רק פאה מהם, כדברי הספורנו הנ"ל, וזהו שכתב הספורנו והמותר אכלה, אכל"ה מלשון כלתה נפשי, כמובא בספרים דכלי' מלשון כלתה נפשי, היינו שהקב"ה באמת חושק וחומד שגם המותר ישארו לפליטה, אך היות ואינם ראוים לישארו לפליטה כיון שדיברו נגד צדיקי ה' ואוהביו, ע"כ המותר אכלה.

יט. וזהו שאמר הכתוב אשביתה מאנוש זכרם, שאשבית מהרשעים שאינם ראויים להיות נקראים יותר מתואר אנוש, אשבית מהם התורה והמצוות שעשו, וזהו זכרם, פי' התורה והמצוות שנשארים לזכרון אחר פטירת האדם לעולם הבא, את זה אשבית מהאנשים שהם בחינת אנוש, ואתן את זה להצדיקים אשר הרשעים דיברו נגדם, כי בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגי (סוטה דף מ"ט ע"א) והרשעים ידברו הרבה על הצדיקים, על כן אשביתה מאנוש זכרם, וזהו ישאר אצל הצדיקים, והם יהיו שארית הפליטה בביאת הגואל במהרה בימינו אמן.

המשך 'שבת בו תשוב' מעמוד יד

ל' היגאל תיכף ומיד: ובה יובן המשך הפסוקים "מקימי מעפר דל", שהיו ישראל במצרים בתכלית השפלות עד שרק שניים משש מאות אלף יצאו ממצרים, והשניים שזכו לצאת הי' בגלל המסירת נפש שלהם כשבת לוי שלא למדו ממעשיהם ולא נטמאו בהם, והם יקראו בשם ישראל, וזהו בצאת ישראל, ועל ידם זכו ג"כ לצאת בית יעקב מעם לוועז, שבזכות הצדיקים שנקראים ישראל זכו גם הפשוטים בחינת יעקב לצאת ממצרים, וממשיך הכתוב, "היתה יהודה לקדשו", היינו כמבואר באלשיך שיהודה מסר נפשו במעשה תמר ועי"ז זכה נחשון בן עמינדב שקידש שם שמים ונכנס במים עד חוטמו ואמר הושיענו אלקים כי באו מים עד נפש, וכל ישראל נמשכו אחריו, ועל כן זכה שהיו ישראל ממשלותיו של יהודה שתהי' ממשלותיו בם, ואמר לקדשו, שיהודה היינו נשיא יהודה נחשון בן עמינדב, הכניס קדושה בכלל ישראל, והגין עליהם בזכותו. ומזה מובן דכל נשיא הגין על שבטו דוגמת נחשון בן עמידב, וזהו ישראל ממשלותיו, שהצדיקים שנקראים ישרא"ל כמ"ש האלשיך הנ"ל, המה משלו בישראל בכח קדושתם והבן.

המשך 'שבת בו תשוב' בעמוד כב

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

צד. אסור לחתוך בצצים ושאר ירקות רק סמוך לסעודה ולא דק דק מאד (שכ"א סעיף י"ב).

צה. דבר שהמלח פועל בו לרככו או להפיג חריפותו אסור למלחו דהוי כמו מעבד, ולכן אסור למלח גורק"ן חיון, וכן צנון או בצלים אסור למלח אפלו מה שצריך לאותה סעודה, אלא מטביל במלח חתיכה ואוכל, אבל ביצים ובשר מבשל וכיוצא בו שאין המלח מועיל להן אלא שיתן בהם טעם מלח מתר למלחם לאכלם באותה סעודה, אבל בשביל להניחם לסעודה אחרת אסור (שכ"א סעיף ג' ה, קצור שולחן ערוך סימן פ' סעיף כ"ב).

צו. אין למלח ביחד הרבה פולי"ן וקטניות מבשלות כי המליחה מועלת בהן לרככן ואפלו כדי לאכלן לאלתר אסור (קיצור שולחן ערוך פ' סעיף כ"ג). אבל בנותן לתוכן מיד שמן וחמץ מחלישין כח המלח (שם כ"ד).

צז. אין להדיח כלים בשבת אלא אותן שצריכין לשבת (שכ"ג סעיף ו', עין שם פרטי דינים).

צה. יש ליזהר מלאכל בגנה כי בקשי יכול ליזהר שאל לשפך משקים על הארץ (של"ו סעיף ג' וט"ז).

צט. ספוג שאין לו בית אחיזה אין מקנחין בו (סימן ש"כ סעיף י"ז).

ק. יש מחמירין דאסור לירק במקום שהרוח יפזר הרק (רמ"א סו"ס שי"ט), ויש מקלין (ברכי יוסף שי"ט סק"ח, חי רעק"א שי"ט, שאלות ותשובות רעק"א סימן כ, ועיין ביאור הלכה).

קא. בתולה אסורה לקלע שערותיה בשבת ולא להתיר קליעתה, אבל יכולה לתקן שערותיה בידיה (ש"ג סעיף כו, כז).

קב. אסור לסרק במסרק בשבת שאי אפשר שלא יעקרו שערות (שם, ועיין שם פרטי דינים).

קג. בגד שיש עליו לכלוך מקנחו בסמרטוט, אבל לא ישפך עליו מים דהוי ככבוס (ש"ב ט).

ישראל שבדור ההוא מסרו את נפשם להשי"ת כשבט לוי, כמ"ש בפרשת כי תשא "ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי, ויאמר להם כה אמר ה' אלקי ישראל שימו איש חרבו על ירכו עברו ושובו משער לשער במחנה והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרובו וכו' ובני לוי עשו כדבר משה". ומרע"ה שבח אותם בפ' ברכה: "וללוי אמר תמיך ואוריך לאיש חסדיך וכו', כי שמרו אמרתיך ובריתך ינצורו".

וממשיך הפסוק, "הים ראה וינס", מכיון שהים ראה את מסירות נפשם של בני ישראל שמסרו נפשם להשי"ת במסירות נפש גדול כזה בכל שנים מששים אלף שעבדו את ה' במס"ג, על ידי זה ממילא וינס, כמו שדרשו רז"ל (ילקוט תהלים רמז תתע"ג) על הפסוק הים ראה וינס, מה ראה ארונו של יוסף ראה, אמר הקב"ה ינוס מפני הנס דכתיב "וינס ויצא החוצה", בזכות המס"נ של יוסף הצדיק, דכתיב בו "וינס ויצא החוצה", ויוסף הוא סוד מדת היסוד אות ברית קודש, ובזכות מדתו של יוסף הצדיק שמירת הברית זכו לקריעת ים סוף, וכשראה הים ארונו של יוסף עם ששים רבוא מישראל תלמידי יוסף שומרי הברית כמבואר במ"א פ' יתרו "בית יעקב מעם לועז", ע"ם נוטריקון ע"רות מ'צרים, ולע"ז נוטריקון ע'בירה ז'רע ל'בטלה, יהודה מרומז לכליות ישראל שקדשו עצמם בקדושת הברית, וזה מרומז בתיבת "לקדש"ו" שעם הכולל בגמטריא כמנין "אמ"ת" שמרמז לבחינת יסוד אות ברית קודש, כמ"ש "ונתתי לך אות אמת" שהוא בסוד חותם האמת וכו'. וזהו מ"ש "הים ראה וינס" המס"נ של יוסף ראה ובזכות זה נקרע הים, ויש להאריך וק"ל.

אם לא יחזרו ישראל בתשובה יעמיד הקב"ה עליהם מלך כהמן חס ושלום: עוד אפ"ל שיטת ר"י שאחד בעיר מזכה את כל העיר, ובזה יבואר המהרש"א בח"א יומא (פ"ו ע"א) עה"פ כי אנכי בעלתי וגו', וכולם יחזרו בתשובה ע"י שיעמיד הקב"ה עליהם מלך כהמן ומחזירן למוטב, דהנה דוד המלך ע"ה ברוח קדשו במזמור י"ד מדבר שם בנבוכדנצר שהחריב את הבית הראשון ובמזמור נ"ג שמדובר בטיטוס הרשע שהחריב את הבית השני, בשני המזמורים מקונן דוד המלך על חטא הדור שלא הי' בנמצא אף אחד שיעשה דבר טוב עד שבמזמור י"ד אומר (יד, ג) "הכל סר יחדיו נאלחו אין עושה טוב אין גם אחד", ובמזמור נ"ג (נג, ד) אומר כלו סג יחדיו נאלחו אין עושה טוב אין גם אחד, וכשעיינתי בזה לא הבנתי איך יכול להיות שאין גם אחד בדור שיחפש לעשות רצון ה', שהלא כתיב אחד הי' אברהם, ובכל דור ישנו אחד כאברהם אבינו שדואג להדור (עי' שבט מוסר פנ"ב), ואפילו אם ימצאו כבר אחד איך אפשר שעל ידו יונצלו כולם.

ובזה יש לפרש מה שנאמר אצל בנימין הצדיק (בפרשת ויגש) ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו, וצ"ב מה שאמר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו, ממה נפשך הלא יעקב אבינו ע"ה היו לו עוד בנים, ואמו דהיינו רחל הלא כבר נסתלקה בעת לידת בנימין, ומה שייך לומר כעת על בנימין שנשאר לבדו לאמו.

ולדרכינו הנ"ל אפשר לומר דהנה רש"י ז"ל כתב שם בפרשת ויגש על פסוק ובנימין בכה על צואריו, שבכה על שתי מקדשות שעתידין ליחרב אחד בחלקו של בנימין ואחד בחלקו של יהודה עיי"ש. א"כ חזינון מזה דמעשה אבות סימן לבנים שכבר אז ראו ברוח קדשם חורבן ב' בתי המקדש. וזהו שרמז יהודה באמרו ויותר הוא לבדו

ספורי הזהר

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

ויגשו רע"ב רז ע"ב

סוד שינת דוד המלך

רבי יהודה ורבי יוסי נפגשו לכפר חנן. בעודם יושבים בבית מלונם, בא איש אחד, ומשא של חמור לפניו, ונכנס לבית. בין כן אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הנה שנינו שדוד המלך היה מתנמנם כמו סוס ושנתו מועטת, איך היה קם בחצות הלילה, השעור הזה הוא קטן, ולא היה מתעורר אפילו בשליש הלילה?

אמר לו, בשעה שנכנס הלילה, היה יושב עם כל גדולי ביתו ודן את הדין ועוסק בדברי תורה, ואחר כן היה ישן שנתו עד חצות הלילה, וקם בחצות הלילה ומתעורר, ומשתדל בעבודת רבונו בשירים ותשבחות.

בינתיים אמר האיש ההוא, וכי הדבר הזה שאתם אומרים הוא כן? סוד הדבר יש כאן, שהנה דוד המלך חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים, ודוד המלך היה שומר כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, משום שהשנה אחד מששים במיתה היא, ודוד, משום מקומו שהוא חי, לא היה ישן אלא ששים נשימות, שעד ששים

רבי יהודה ורבי יוסי אערעו בכפר חנן. עד דהו יתבי בי אושפיזייהו, אתא חד בר נש וחד מטולא דחמרא קמיה ועאל בביתא. אדהכי, אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הא תנינו, דדוד מלכא הוה מתנמנם פסוס, ושינתיה זעיר, הוה קם בפלגות ליליא. האי שעורא זעיר איהו ולא הוה אתער אפילו בתלתות ליליא.

אמר ליה, בשעתא דעאל ליליא, הוה יתיב עם כל רבבי ביתיה ודאין דינא, ועסיק במלי דאורייתא. ולבתר הוה נאים שינתיה עד פלגות ליליא, וקם בפלגות ליליא ואתער, ואשתדל בפולחנא דמאריה, בשירין ותושבין.

אדהכי אמר (דף רז ע"א) ההוא בר נש, וכי האי מלה דקאמריהו, הכי הוא. רזא דמלה הכא, דהא דוד מלכא חי וקיים לעולם ולעולמי עולמין. ודוד מלכא הוה נטיר כל יומוי דלא יטעם טעם מיתה. בגין דשינתא חד משתין במיתה איהו. ודוד בגין דוכתיה דאיהו חי, לא הוה נאים אלא שיתין נשמי. דעד שתין נשמי

חָסֵר חֵד, אִיהוּ חִי. מִתְמַן וּלְהִלָּאָה, טְעִים בַּר נֶשׁ טְעֵמָא דְמוֹתָא, וְשִׁלִּיט בֵּיה סִטְרָא דְרוּחַ מְסֻאָבָא. וְדָא הָוָה נְטִיר דְּוֹד מְלָכָא, דְּלָא יִטְעֵם טְעֵמָא דְמוֹתָא, וְשִׁלִּיט (ס"א דְּלָא יִשְׁלִיט) בֵּיה סִטְרָא דְרוּחָא אַחְרָא וכו'.

אָתוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי וּנְשִׁקוּנָה, אָמְרוּ לֵיה, מַה שְּׁמָךְ. אָמַר לְהוֹן, חֲזַקִּיָּה. אָמְרוּ לֵיה, יִתְיַיֶּשֶׁר חִילְךָ וַיִּתְתַּקֵּף אוּרֵייתָךְ. יִתִּיבֹנּוּ. אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, הוֹאִיל וְשָׁרִית, אִימָא לָן מֵהֲנִי רְזִין עֲלָאִין דְּקָאֻמְרָת וכו'.

אֲדַהְכִי אָתָּא רַבֵּי אֶלְעָזָר, כִּיּוֹן דְּחֻמָּא לֹון אָמַר, וְדָאִי שְׂכִינְתָּא הֲכָא. אָמַר לְהוֹן בְּמֵאִי עֲסָקִיתוּ. אָמְרוּ לֵיה (דף רז ע"ב) כֹּל עוֹבְדָא. אָמַר, וְדָאִי שְׁפִיר קָאֻמַר.

נְשִׁימוֹת חָסֵר אַחַת הוּא חִי, מְשָׁם וְהִלָּאָה טוֹעֵם אָדָם טְעֵם מִיתָה וְשׁוֹלֵט בּוֹ הִצֵּד שֶׁל רוּחַ הַטְּמָאָה. וְזֶה הִיָּה שׁוֹמֵר דְּוֹד הַמְּלָךְ, שֶׁלֹּא יִטְעֵם טְעֵם שֶׁל מִיתָה, וְשׁוֹלֵט (שֶׁלֹּא יִשְׁלֵט) בּוֹ צֵד שֶׁל רוּחַ אַחְרֵת וכו'.

בְּאוּרְבֵי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי וּנְשִׁקוּנָה. אָמְרוּ לוֹ, מַה שְּׁמָךְ? אָמַר לָהֶם, חֲזַקִּיָּה. אָמְרוּ לוֹ, יִיֶּשֶׁר כַּחַךְ וַתִּתְחַזֵּק תוֹרַתְךָ. יִשְׁבֹּנוּ. אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, הוֹאִיל וְהִתְחַלַּתָּ, אָמַר לָנוּ מַעֲתָה סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים שְׁאֻמְרָת וכו'.

בִּינְיָתִים בָּא רַבֵּי אֶלְעָזָר. כִּיּוֹן שְׂרָאָה אוֹתָם, אָמַר, וְדָאִי שְׂהַשְׂכִּינָה כָּאן. אָמַר לָהֶם, בְּמַה עֲסָקְתֶּם? אָמְרוּ לוֹ אֵת כֹּל הַמַּעֲשָׂה. אָמַר, וְדָאִי שְׁיַפֵּה אָמַר,

המשך שבת בו תשוב' מעמוד כב

לאמו, היינו שכינה הקדושה שנקראת אימא עילאה, ואביו אהבו, היינו שאביו שבשמים אוהב את הצדיק ואפילו בשביל צדיק אחד הוא מציל את כל ישראל, ונרמז כאן מה שיהיה רק צדיק אחד בודד בעת שיחרבו בתי המקדש וכן"ל ודו"ק. ואגב אפשר לומר עוד בביאור מה שאמר שם ויותר הוא לבדו לאמו, דהנה מקרא מלא דיבר הכתוב, "כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בני", ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו, שאוג ישאג על נוהו ויקרא ה' א' צבקות לבכי ולמספד ולקרחה ולחגור שק, על אלה אני בוכי' עיני עיני יורדה מים כי רחק ממני מנחם משיב נפשי בני שוממים מלאכי עליון מר יבכיון".

חזינן מזה שדוקא רחל אמנו ע"ה היא מבכה על בניה בחורבן בית המקדש. וזהו כוונת הכתוב ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו, שרחל אמינו מרגישה יותר בצער בני' בגלות ולכן בכתה בעת החורבן יותר משאר האמהות, וזהו ויותר הוא לבדו לאמו דייקא, ואביו שבשמים אהבו כאמרו כי רחק ממני מנחם משיב נפשי.

ואפשר להוסיף ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו, פירוש שהלך בדרך אמו רחל

המשך בעמוד לב

כבוד התפילה לספר תהלות ה' ונפלאותיו

השגחה פרטית ב.

אני מתפלל במיאמי בבית המדרש של חב"ד בסורפסייד פלארידא, אני הולך לשתות קפה. אני רואה בן אדם שאיני מכירו. אני נותן לו שלום, והוא מחזיר לי שלום.

אני שואל אותו מאין אתה בא? הוא עונה לי מספרד [SPAIN]. אני שואל אותו ומברר אצלו כמה בתי מדרשים וישיבות יש שם? כמה יהודים? וכו', והוא עונה לי.

אמרתי לו: 'תשמע, ידידי!'

אני הוצאתי לאור הרבה ספרים ב"ה, ואני יכול לתת לך בחינם אפילו בסכום של עשרות אלפים דולרים, כמה עותקים שאתה מעוניין לצורך הפצת ספרים אלו בספרד.

הוא עונה לי מיד: 'אני רוצה לדבר אתך דחוף, בבקשה. אולי אני יכול לקבוע פגישה עמך, כי אני רוצה לדבר ענין דחוף אתכם.

קבעתי את הפגישה עמו למחר מיד אחרי התפילה. והוא מספר לי אתמול בבוקר הוא מתעורר מתוך חלום שהוא צריך לחלק אלפי ספרים, ולא הבין כלל את משמעות פתרון החלום, מכיון שאין לו שום שייכות עם ספרים.

וכעת שאתה האיש היחיד שנתת לי שלום, ואמרתי לי מיד בלי ששאלתי ממך כלום, שאתה רוצה לתת לי הרבה ספרים, זה אומר לי בבירור שזהו הפתרון של החלום, שאני צריך לעבוד אתך לחלק ולהפיץ ספרים.

נתתי לו כמה ספרים בעניינים שונים, ואמרתי לו תלמד בספרים האלו, ותבין, ואחר כך נתחיל לעבוד.

הוא למד את כל הספרים, והתלהב מאוד בתחילה בלומדו בספר "עניינת אמון כהלכתה" על קדושת בית המדרש.

הוא אומר לי שהספר הזה נחוץ מאוד בשביל אנשים הספרדים בספרד, שהיו נזהרים מאוד בעבר שלא לדבר בעת התפילה, ולדאבוננו השטן לכדם בעוון זה. והוא אף הוסיף שהוא מוכן לתרגם הספר הזה לספרדית. הוא התחיל לתרגם הספר, ואני סיפרתי לו הסיפור הנ"ל [ששמעתי מהאיש ממרוקו שנסעתי איתו ביחד על האוטובוס לבוסטון, כפי שתיארתי בקטע הקודם], בלי לציין את המקורות והשם המדויק מי היה הרב הקדוש שהציל את יהודי מרוקו מפורענותו של היטלער ימש"ו.

הוא מבקש ממני שאכתוב לו את הסיפור בשלימות. אני מוצא עצמי יושב בבית הכנסת וכותב את הסיפור הזה. לפתע בא לפני אדם בלתי מוכר ויושב בדיוק ממולי. אני נותן לו שלום, והוא עונה לי שלום, ואני שואל אותו מאין כבודו בא ועונה לי מקאראקאס שבונצואלה.

אני מספר לו את הסיפור ושואל אותו אולי כבודו שמע את הסיפור הזה [והוא האדם היחידי שאני מספר לו הסיפור ושואל אותו שאלה שכזו, וזאת מבלי להכיר אותו כלל]. להפתעתי, הוא עונה לי 'כן'.

אני שואל אותו אולי כבודו יודע את שמו של הרב הקדוש שאצלו היה סיפור הנ"ל. הוא עונה ואומר לי "אני נולדתי במרוקו, ויודע את שם הרב הק' הנ"ל". [פעם שניה].

הוא מספר לי השם של הרב זצ"ל, ועוד ידיעות על הרב הקדוש הנ"ל. אני שולח את כל הסיפור המלא עם הפרטים בכתב לספרד לאותו אדם שביקשתיו לתרגם את הספר לספרדית.

עברה שנה שלימה שבמהלכה הוא תרגם את כל הספר 'עניית אמן כהלכתו', והסיפור הזה מה שכתבתי לו נעלם ממנו, ולא ידע היכן הוא נמצא אצלו. וכמו כן אני גם כן לא מצאתי את הכתב יד של הסיפור הנ"ל.

בְּדַרְכֵי הַזֹּהַר

בואו ונראה הזכויות הגדולות שיכול מלמד לזכות כשלומד עם הילדים רק כמה דקות זוהר ביום, ואפילו אינו לומד זוהר בפנים, רק מספר איזה ספורי מעשיות מספר הזוהר בכל יום, או איזה ענין שלמד בזוהר של החק לישראל שסדר רבינו הקדוש רבי חיים וויטאל זכותו יגן עלינו, וכך יחדיר בילדים יראת שמים, [והרשב"י יחזיק לו טובה על כמו שהבאנו לעיל "וכשיהיה קרוב לימות המשיח אפלו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל", ואם המלמד לא ילמד עם הילדים, אז מי ילמד? ואיך יתקיים דברי הרשב"י זכותו יגן עלינו, ורק כאשר המלמדים ילמדו עם תלמידיהם זוהר הקדוש יגן על כל משפחתם ויפסקו כל האסונות הנוראים ומקרי היתומים והאלמנות רחמנא ליצלן – כמו שראינו בעינינו בבית כנסת אחד לערך 70 ילדים אמרו קדיש ביחד רחמנא ליצלן, ויפסקו לבוא בכל יום המכתבים של ועד הרבנים וקפות של צדקה – "עוד 14 יתומים" וכו', והפרנסה תהיה מצויה ולא יהיו עוד עניים ואביונים] והמנהל אם הוא ירא שמים בודאי יחזיק לו טובה על זה, שלומד זוהר עם הילדים, ומכניס בהם יראת שמים, ועל ידי כמה דקות של תורת הנסתר בכל יום יפתח לבם ויזכו לתורת הנגלה [וכן שמענו בדרשה מהגאון הצדיק המקבל הרב בניהו יששכר שמואלי שליט"א ראש ישיבת המקבלים נהר שלום, ירושלים, שכן אמר המקבל האלוקי רבי מרדכי שרעבי זכותו יגן עלינו] ובקרוב ידפיסו קונטרסים לנערים עם תמונות, ועל ידי זה נתעוררנו גם כן ומקוים בעזרת ה' להכין מאמרי זוהר עם ספורי מעשיות למלמדים – מי שיכול לעזור לנו אנו מוכנים לקבל עזרה ביעוץ ובכסף.

בשנה הקודמת שוחחתי עם מחתני כ"ק מרן רבי יוסף צבי האדמו"ר מדושינסקי שליט"א על ענין למוד הזוהר של אביו [מחתני] הגאון

הקדוש מֶרֶן רַבִּי יִשְׂרָאֵל מֹשֶׁה זָכָר צְדִיק לְבָרָכָה גַאב"ד הָעֵדָה הַחֲרָדִית
בירושלים עיר הקדש תבנה ותכונן במהרה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

וּסְפָר לִי שְׁאֲבִיו הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ זָכָר צְדִיק לְבָרָכָה הִיָּה לּוֹמֵד כָּל לַיִל שֶׁבֶת
זֶהר הַקְּדוֹשׁ עַל פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ, וּכְשֶׁשְׁאַלְתִּי אוֹתוֹ עַל זְקֵנוּ הַגָּאוֹן
הַקְּדוֹשׁ מֶרֶן רַבִּי יוֹסֵף צְבִי זָכָר צְדִיק לְבָרָכָה גַאב"ד הָעֵדָה הַחֲרָדִית, עָנָה
לִי כִּי כָּל סִפְרָיו מְלֵאִים עִם זֶהר הַקְּדוֹשׁ, וְאִין שְׁאַלְהָ עַל זֶה, וּבִפְרָט שְׁאֲבִיו
זָכָר צְדִיק לְבָרָכָה לְמַד, כִּי רָאָה זֹאת אֶצֶל אָבִיו זָכָר צְדִיק לְבָרָכָה.

וּנְסִיִּים בְּמָה דְאִיתָא בְּמַסְכַּת קְדוּשִׁין (דף ל' ע"א): אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי
כָּל הַמְּלַמֵּד אֶת בֶּן בְּנוֹ תוֹרָה מְעַלָּה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאִילוּ קִבְּלָהּ מִהֵר
סִינֵי שְׁנֹאמַר, "וְהוֹדַעְתֶּם לְבְנֵיךָ וּלְבְנֵי בְנֵיךָ" (דְּבָרִים ד, ט) וּסְמִיךְ לִיָּה "יוֹם
אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחָרֵב" (דְּבָרִים ד, י). [רַבִּי חִיָּא בַר אֲבָא
אֲשַׁכְּחִיהָ לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי דְשָׂדֵי דִּיסְנָא (סְדִין) אַרִישִׁיה וְקָא מְמַטִּי לִיָּה
לִינוּקָא לְבִי כְּנִישְׁתָּא אָמַר לוֹ מֵאִי כּוּלִי הָאִי אָמַר לוֹ מִי זּוּטֵר מֵאִי דְכַתִּיב
"וְהוֹדַעְתֶּם לְבְנֵיךָ" וּסְמִיךְ לִיָּה "יוֹם אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחָרֵב"
וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרָכָה בְּמַסְכַּת יְבָמוֹת (דף ס"ב ע"ב): בְּנֵי בָנִים הָרִי
הֵם כְּבָנִים. נֶכֶד בְּגִימָטְרִיָּה = 74. זֶה בְּנֵי = גִּימָטְרִיָּה = 74. וּבְזֶה נִרְמַז שְׁבָנֵי
בָּנִים הָרִי הֵם כְּבָנִים.

וּבְרוּךְ ה' שְׁזָכִיתִי שְׁנִכְדֵי כְּבָנֵי לּוֹמֵד בְּתַלְמוּד תוֹרָה קְדוּשָׁה זוֹ שֶׁהָרַבִּי זְכוּתוֹ
יִגַּן עָלֵינוּ הִיָּה לּוֹמֵד תְּמִידִים כְּסֻדְרָם זֶהר הַקְּדוֹשׁ, וּבְזֶה הַמְּשִׁיךְ לְכָל
הַתַּלְמוּד תוֹרָה קְדוּשָׁה כְּקִבְּלַת הַתוֹרָה בְּהַר סִינֵי כְּמוֹ שֶׁהִזְהַר בְּפְרָשַׁת
בְּהַעֲלֹתְךָ (דף קנב). קָרִי לְעוֹסְקִים בְּחֻכְמַת הָאֱמֶת אֵינוֹן דְּהוּוּ קִיָּימִי בְּטוֹרָא
דְּסִינֵי. וּבְאֵר הַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל הָאֱלוּקֵי רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיָּה זְכוּתוֹ יִגַּן
עָלֵינוּ, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְנִרְאָה לִי בְּבֹאוֹר כּוֹנְנָתוֹ כִּי בַתְּחִלָּה כְּשִׁיצְאוֹ יִשְׂרָאֵל לְקִרְאָת
הָאֱלֹקִים הָיוּ מִתְּצַבִּים בְּתַחֲתִית הָהָר וְאַחַר כֵּךְ נֶאֱמַר: "וַיִּרְא הָעַם וַיִּנְעוּ
וַיַּעֲמְדוּ מֵרָחֵק" (שְׁמוֹת כ, יד), כִּי הָיוּ יִרְאִים פֶּן תֹּאכְלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת
וַיָּמוּתוּ. וְהִיָּה מִקְצַת מֵהָעַם שֶׁהָיוּ שְׁשִׁים וּשְׁמַחִים לְקִרְאָת הַשְּׁכִינָה וְלֹא רָצוּ
לָזוּז מִמְּקוֹמָם הִרְאִשׁוֹן לְעַמֵּד מֵרָחוֹק אֶפִּילוּ אִם יָמוּתוּ מִמֶּשׁ, וְעָלִיָּהֶם הוּא
מֵה שְׁכָתוֹב בְּזֶהר הַנֶּזְכָּר "אֵינוֹן דְּקִיָּימוּ בְּטוֹרָא דְּסִינֵי", כְּלוּמַר וְלֹא נָעוּ וְעַמְדוּ

סֵפֶר מִזְכָּה הַרְבִּים פְּהִלְקָתָהּ

מֵאֵת הָאֲדָמוֹר מְהֵאֲלָמִין שְׁלִיט"א, שְׁנֵת תש"ס
גֹּדֵל מַעֲלֵת שְׁכָר הַמִּזְכָּה אֶת הַרְבִּים
מִש"ס, זוֹהַר הַקְדוּשׁ סִפְרֵי קִבְלָה וּמִדְרָשִׁים, סִפְרֵי מִסְרֵי וְעוֹד, וּבִכְלָל זֶה מִי שְׁמַדְפִּים סִפְרִים לְהַזְהִיר אֶת
הַרְבִּים, אוֹ שְׁנוֹתָן כְּסָף לְהַדְפִּים

כל המרבה כבוד שמים וממעט על ידי כן בכבודו, כבודו מתרבה ו. במדרש רבה במדבר (פרשה ד') מאמר המתחיל ופקדת אלעזר הכהן וגו'. אליהו אומר כל המרבה כבוד שמים וממעט כבוד עצמו, כבוד שמים מתרבה וכבודו מתרבה, וכל הממעט כבוד שמים ומרבה כבוד עצמו, כבוד שמים במקומו וכבודו מתמעט. מעשה באיש אחד שהיה עומד בבית-הכנסת ובנו עומד כנגדו וכל העם עונים אחר העובר לפני התיבה הללויה ובנו עונה דברים של תפלות. אמרו לו ראה בנך שהא עונה דברים של תפלות. אמר להם ומה אעשה לו תינוק הוא ישחק. שוב למחר עשה כאותו ענין וכל העם עונים אחר העובר לפני התיבה הללויה ובנו עונה דברים של תפלות. אמרו לו ראה בנך שהוא עונה דברים של תפלות. אמר להם ומה אעשה תינוק הוא ישחק. כל אותן שמונת ימי החג ענה בנו דברים של תפלות ולא אמר לו כל דבר, ולא יצאת אותה השנה ולא שינתה ולא שלשה עד שמת אותו האיש ומתה אשתו ומת בנו ובן בנו ויצאו חמש עשרה נפשות מתוך ביתו ולא נשתייר לו אלא זוג אחד של בני אדם אחד חיגר וסומא ואחד שוטה ורשע. שוב מעשה באדם אחד שלא קרא ושנה וכו'. והמעשיות אלו איתא גם כן בילקוט פרשת לך. נלמד מזה שאל יסתכל אדם על כבודו שמתמעט בפעולתו למען השם, כי אדרבא באם יהי' כוונתו להרבות כבוד שמים כבודו יתרבה.

הגר"א מבאר שמי שעוסק בזיכוי הרבים בתוכחה נוטל את כל המצוות של המוכח עד סוף כל הדורות לחלקו

ז. ועידוד גדול להתאזר בעוז ולכבוש את ביישנותנו ולהוכיח לאחרים מצאנו בגר"א למשלי (פרק י"ב פסוק י"ד) וזה לשונו: "שלעולם יראה אדם להוכיח את חברו על דבר שעושה לא טוב (פירוש לשונו: לא רק בעבירה ממש אלא גם על דבר לא הגון, כבתוספות ד"ה כבר בברכות ל"א): כי אם ישמע לו ויטיב את מעשיו אז כל המצוות שיעשה הם על ידו (וגדול המעשה יותר מן העושה, קל וחומר כשנכפיל ריבוי פעולות מעשה התיקון במעשי המוכח מהיום והלאה) יטול שכר כמו

העושה עצמו ואם לא ישמע לו אזי יטול את הטוב ממנו כמו שכתב האר"י ז"ל והוא בסוד זכה נוטל חלקו וחלק חברו בגן עדן והרשע נוטל חלקו בגיהנם, עד כאן לשונו (ועיין בספר חסידים באריכות גדול).

זיכוי הרבים היא הוכחה לעבודת השם יתברך באמת

ה. כתב בספר דבר בעתו מבעל החפץ חיים זצ"ל וזה לשונו: גם ידע האדם שיש חילוק גדול בין העובד ה' ומקיים מצוותיו בעבור שחפץ באמת בעבודתו ובמצוותיו, ובין מי שעושה הכל רק לקבל שכר בזה ובבא, ויורה על זה הכתוב אשרי איש ירא ה' במצוותיו חפץ מאד, ויורה על זה הכתוב במצוותיו ולא בשכר מצוותיו, וזה שנאמר ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלקים לאשר לא עבדו, ורצה לומר אפילו מקיים מצוות ה' אבל רק בשביל עצמו תראו ההיכר ביניהם לעתיד לבוא. ובמה יבחן האדם אם הוא עובד אמיתי או כוונתו בעבודתו רק בשביל הנאה עצמית לקבל שכר ולהנצל מעונש. הבחינה היא בזה, דמי שהוא עובד אמיתי, תשוקתו שיהיו הכל עובדי ה' ועושי רצונו, כדי שיתגדל כבוד השם יתברך, ואם הוא רואה אנשים עוברים על רצון השם יתברך הוא מיצר ודואג עד מאוד. לא כן מי שכוונתו רק בשביל הנאת עצמו, אין חושש כלל אם שאר אנשים עוברים על מצוות ה', וחושב כיון שהוא בעצמו נזהר שלא יעבור על התורה ולא יענש בגיהנם, דיו לו, ועל כן אינו מיצר ודואג כלל שאחרים מחללים שם כבודו ית' בשאט נפש. ותדע אחי כי כל זה פשוט בעינינו גם כן, שמי שאומר מה לי לדאוג על אחרים לעזור להם שלא יכשלו באיסורים אות הוא שכל עבודתו הוא רק בשביל עצמו שיביא טוב לו בזה או בבא ולא בשביל כבוד השם יתברך שאילו הי' חושש לכבודו בודאי הי' מתחזק בכל עוז שלא יעבור שום אדם על עבירה.

המשך 'בדרכי הזוהר' מעמוד כח

מרחוק אלא עמדו בטוֹרָא דְסִינַי מִתְחִלָּה וְעַד סוֹף, לְכֵן הֵם זוֹכִים לְחֻמַּת הָאֱמֶת. וְאוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת אֲשֶׁר נָעו עִם הָעַם וְעָמְדוּ מִרְחוֹק, כֵּן הֵם עוֹשִׂים גַּם עֵתָה שְׂנֵסִים וְעוֹמְדִים מִרְחוֹק לְחֻמַּת הָאֱמֶת, מִיִּרְאָתָם כֵּן תֵּאָכְלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.

וְכֵתֵב בְּשַׁעַר יִשְׁשַׁכָּר (מֵאֲמָר גַּל עֵינַי אוֹת י"ח): "אֲשֶׁרֵי הָעַם הֵם לוֹמְדֵיךָ וְאֲשֶׁרֵי הָעוֹמְדִים עַל סוֹדְךָ", לְכַאֲוָרָה קִשָּׁה דְכִיּוֹן שֶׁהֵמָּה "לוֹמְדֵיךָ" לוֹמְדֵי זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ, וְכו' אֵיךְ קָרְאוּם בְּלִשׁוֹן עִם שֶׁהוּא מְדַרְגָּה פְּחוּתָה כְּנֹדָע וְכו', אֵךְ מִזֶּה הוּא נִרְאָה שֶׁגַם אִישׁ פְּשׁוּט שֶׁלֹּא קָדֵשׁ עֲצֻמוֹ כֹּל כֵּךְ בִּמְעֻלוֹת הֶרְאוּיוֹת לְלִמּוּד, הַמִּשְׁךָ בַּעֲמוּד לֵב

אגרות הזֶהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזֶהר העולמי מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזֶהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

בְּיִדְעֵי וּמְפִירֵי קְאָמִינָא שְׁתְּהִלּוֹת לְאֵל יִתְבָּרַךְ לְפָנָי לְמַעַלָּה מְשֻׁנָּה יְסֹד הָרַב הַצְּדִיק רַבֵּי דָב קוֹק שְׁלִיט"א בִּישִׁיבְתוּ מְאֹרוֹת רְפָאֵל סֵדֵר הַלְמוּד שֶׁל הָרַמְח"ל שָׁבוּ לִזְמַנֵּי בְרָצִיפּוֹת כָּל שְׁעוֹת הַיּוֹם מְזַמְּנוּ נַץ הַחֲמָה עַד הַלִּילָה זֶהר הַקְּדוֹשׁ מְחַלֵּק עַל יְדֵי אַבְרָכִים.

הָרַב שְׁלִיט"א אָמַר שֶׁזֶה מוֹנֵעַ מִכָּל מִינֵי גְזֵרוֹת וְאַסּוּנוֹת כְּפִדּוּעַ.

הֵייתִי מַצִּיעַ לְכָל יְשִׁיבָה וְיִשִּׁיבָה שֶׁיַּעֲשׂוּ אֶת הַסֵּדֵר שֶׁל רַבְּנֵי הָרַמְח"ל זצ"ל שֶׁכְּפִידּוּעַ הֵיךְ נִשְׁמַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, וְיַדַּע אֶת הַסּוּד אִיךְ לְקַרֵּב אֶת הַגְּאוּלָּה, שְׁבַת הַגְּאוּלָּה, אֲזַ אֲנִי בְּטוֹחַ שְׁאֵם עוֹד 26 יְשִׁיבוֹת יַעֲשׂוּ אוֹתוֹ הַסֵּדֵר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִרְחַם עָלֵינוּ וְיִשְׁלַח לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ.

דוד ע. טבריה

ג.ב. לכן היות ואנחנו בשנת תש"ע ששנה לפי הזֶהר הקדוש פרשת בלק (דף ס"ט.) וזה לשונו: (עם באור): וְעַל הַהוּא זְמַנָּא כְּתוּב [ועל אותו הזמן כתוב יענה השם ביום צרה], דְּאִינוּן תַּשַּׁע פְּסוּקִים כִּירְחִין דִּילְדָה [שָׁבַע מִזְמַן מִזְמַן זֶה יֵשׁ תַּשַּׁע פְּסוּקִים כְּמִסְפַּר תַּשַּׁע יְרַחֵי לִידָה] וְשִׁבְעִים תִּיבִין [ויש בו שבעים תבות, להורות] דְּהָא לְשִׁבְעִין שְׁנֵין בְּאֵלֶּף שְׁתִּיתָא (השנה תש"ע 770 לאלף השישי שזהו סוד 70 בעשרות ו 70 במאות) [כי לשבעים שנה באלף הששי] יוֹלִיד וְיִשְׁלַט עַל כָּל עֲלָמָא [יוליד משיח את כל ממשלתו וישלט על כל העולם], וּבְגִין כֶּה בְּאִינוּן תַּשַּׁע יְרַחֵין [ויולד באלו התשע ירחים], יִתְחַזֵּן בְּכָל לֵילָה מִפְּלִגוּ וְאֵילָה וְכוּ' [יתראו בכל לילה מחצות וכו'].

יום ב' לסדר פי תבוא תשס"ט, לכבוד מפעל הזֶהר העולמי.

בְּשִׁמְחָה גְּדוּלָּה קִבְּלִיתִי אָמֵשׁ אֶת הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ סֵפֶר הַזֶּהר, אֲשֶׁר כָּבֵד תְּקוּפָה אַרְכָּה שְׁבַרְצוּנֵי לְהַגִּיט בְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ "הַזֶּהר" אֶךְ מִפְּאֵת עֵבּוּבִים שׁוֹנִים לֹא יֵצֵא הַדָּבָר אֶל הַפֶּעַל.

וְעַתָּה בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי סֵפֶר הַזֶּהר שֶׁקִּבְּלִיתִי מִמָּכֶם אוֹכַל לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַזֶּהר, וּמַעַלָּה גְּדוּלָּה יֵשׁ בָּזָה שְׁנָה מִהַדוֹרֵת כִּיס, וְכוּ'...

חֲשִׁיבוֹת לְמוֹד וּקְרִיאת סֵפֶר הַזֶּהר יְדוּעָה וְאִין צָרִיךְ לִי וּלְדַכְּתִי רַק לֹא אֶכְלָא שְׁפַתִי מִלְּהוֹדוֹת, וּלְבַרְךָ בְּבִרְכַת הַדְּיוֹט שֶׁתִּזְכּוּ לְהַפִּיץ תּוֹרָה וּקְדוּשָׁה בְּיִשְׂרָאֵל, וְיִזְכֶּה לִיעוֹד כָּל הַגְּבִיאִים וְכוּ'... וְכֹדְאִיתָא בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּסֵפֶרָא "יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא" כָּל אֶחָד בְּגְלוּתוֹ הַפְּרִטִית וְהַכְּלִלִית.

בְּבִרְכַת הַצְּלָחָה מְרַבָּה:

י.י. הקר

המשך 'שבת בו תשוב' מעמוד כד

ע"ה שהיא מבכה על בני' בגלות, וגם בנימין הולך בדרך הזה, ועל זה אמר ויותר הוא לבדו לאמו, שהלך בדרך אמו בזה, ועל כן ואביו אהבו, פירוש אביו שבשמים. ויש להוסיף עוד עפ"מ"ש חז"ל אין השם שלם ואין כסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק, והיינו שבזמן הגלות חסרים אותיות הו"א, ה"ו משם הוי' ב"ה וא' מכס"א, וזהו כי יד על כ"ס י"ה וגו'. וזהו ויותר הו"א לבדו לאמו, פי' דבזמן הגלות נשארו אותיות הו"א לבדם וחסרים מן השם והכסא, ועבודת איש ישראל בגלות הוא להשלים אותיות הו"א לשם וכסא, ואז ואביו אהבו, ודו"ק.

ואמרתי לפרש שדוד המלך היה באמת האחד אבל חיפש עוד אחד שיעזור לו בעבודתו, וע"ז קינן דהעה"ש בדרך שאלה אין גם אחד. אבל האמת היא ראי' לשיטת ר"י שאחד יכול כבר להציל את כל העיר, וכמבואר במדרש (אסתר רבה) שהשי"ת אמר לאליהו שידבר עם משה רב"ה ואמר לו לדרש אם יש צדיק אחד בארץ שיבקש רחמים ומשה רב"ה יבקש מלמעלה וכך יבוטל גזירת המן רח"ל. וכך הי' שמצא את מרדכי הצדיק, ועשה מה שעשה עד שביטל הגזירה, ואח"כ מצאתי און לי שהאלישיך הקדוש מבאר כל הענין הזה באריכות גדול ומביא ממדרש חזית שאמר מרע"ה לאליהו לראות היש משכיל דורש את אלקים בתשובה ועיי"ש שמבאר כי אלקים בדור צדיק כי לא יבצר שלא יהי' צדיק אחד בדור וכו'.

ובזה יובן מש"כ המהרש"א שמעמיד עליהם מלך כהמן ומחזירן למוטב, ואחד בעיר יזכה כל העיר, כמו שהי' אצל מרדכי שזיכה את כל העיר. ועיי"ש באלשיך הק' במזמור (נג, א) שמבאר הפסוק ומרדכי ידע את כל אשר נעשה בשמים אז וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר, וכו'. ומסיים שם האלשיך הק' מי יתן שנהי' זכאים באופן שתשרה מיד השכינה בציון ונגאל בב"א.

ובזה יתבאר עוד מה שאמר "אין גם אחד", דהנה אמרו חז"ל לא חרבה ירושלים אלא בשביל שלא הוכיחו זה את זה, ועי' בחיד"א בחומת אנך פ' נח. ועי' סנהדרין (קג:) , עבודה זרה (ד:) , שבת (נד:) עיין בספר הקדוש קב הישר (פרק ה'), ועוד. ואם היו כאיש אחד היו יכולים להציל את בית המקדש שלא יחרב, כי הערבות הוא מכח האחדות שבין אחד לחבירו, וזהו שאמר דוד המלך ע"ה אין עושה טוב אין גם אחד, שאין ביניהם אחדות כראוי שירגיש כל אחד ערבות להוכיח את חברו.

וזהו שאמר רבי יוחנן שאחד מעיר מזכה את כל העיר, וכן אנו רואים בפנחס שהציל את עם ישראל מכלי' ח"ו, וכמו שמובא בשל"ה הק' (בעשרה הלולים), מזה (מפנחס) ילמד האדם שיקנא את קנאת ה' צבקות כשרואה איזה חילול השם או חילול התורה, ראה איך החזיק לו השם יתברך טובה וחנות וברית שלום עכ"ל.

המשך 'בדרכי הזוהר' מעמוד ל

מִפֶּל מְקוֹם יִקְרַב אֶל הַחֲכָמָה הַהִיא בְּפָרְט בְּסוֹף יוֹמֵי אֵלֶיךָ שְׁבֻזָּה תִּלְיָא
הַתְּקַרְבוֹת הַגְּאֹלָה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן, עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

וּבְזָכוֹת הַמְּלַמְדִים הַצְּדִיקִים שְׁמַלְמְדִים צֵאן קִדְשִׁים יַעֲזֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנֹזְכָה
לְגַדֵּל וּלְחַנֵּךְ בְּנֵינוּ עַל דְּרָךְ הַסְּלוּלָה לָנוּ מִדּוֹר דּוֹר, וְנִזְכָּה לְבַנֵּי חַיִּי
וּמְזוֹנֵי, יְשׁוּעוֹת וּרְפוּאוֹת, וְנִרְאֶהוּ עֵינֵינוּ בְּעֵינֵינוּ בְּשׁוֹבוֹ אֶל נְוֵהוּ, מִתּוֹךְ שְׁמַחָה
וְנַחַת וְתִשׁוּבָה שְׁלָמָה, בְּהַתְּגַלּוֹת כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ בְּבִיאַת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּמַהְרָה
דִּידָן אָמֵן.